

1 Un pie Viņa sapulcējās farizeji un kādi no rakstu mācītājiem, kas bija atnākuši no Jeruzālemes.

2 Un, redzēdami kādus no Viņa mācekļiem netīrām, tas ir, nemazgātām, rokām maizi ēdam, -

3 jo farizeji un visi jūdi neēd, ja tie rokas nav mazgājuši, vecaju likumus turēdami

4 un, no tirgus nākot, tie neēd, ja tie nav mazgājušies, un vēl ir daudz, ko tie uzņēmušies turēt, dzeramu kannu un krūžu un vara trauku mazgāšanu, -

5 tad farizeji un rakstu mācītāji Viņam vaicā: "Kāpēc Tavi mācekļi nedzīvo pēc vecaju likumiem, bet maizi ēd nemazgātām rokām?"

6 Bet Viņš uz tiem sacīja: "Pareizi Jesaja par jums, liekuļiem, ir pravietojis, kā ir rakstīts: šī tauta Mani godā ar lūpām, bet viņu sirds ir tālu no Manis.

7 Bet tie Mani velti cienī, mācīdami tādas mācības, kas ir cilvēku pavēles.

8 Jo, Dieva bausli atmetuši, jūs turat cilvēku likumus."

14 Un, ļaudis atkal pieaicinājīs, Viņš tiem sacīja: "Klausait Mani visi un saprotiet.

15 Nekas cilvēku nevar apgānīt, kas no ārienes tanī ieiet, bet, kas no cilvēka iziet, tas apgāna cilvēku."

21 Jo no iekšienes, no cilvēka sirds, iziet ļaunas domas, nešķīstība, zādzība, slepkavība, laulības pārkāpšana,

22 mantkārība, blēdība, viltība, ienaidība, skaudība, Dieva zaimošana, lepnība, vieglprātība.

23 Viss tāds ļaunums iziet no iekšienes un apgāna cilvēku." **Mk. 7,1-8.14-15.21-23**

Mīļā draudze!

Tas nav pārāk patīkami, ja notiek pārbaude no augšas. Es nekad neaizmirsīšu, kad es reiz vienā dievkalpojumā ieraudzīju arhibīskapu sēžam pēdējā rindā. Es tā nobijos, ka aizmirsu nokristīt vienu bērnu.

Es domāju, daudzi mūsu ierēdņi baidās no Valsts kontroles, un tas ir pilnīgi vienalga, vai pamatotī, vai nē. Kādreiz ir tā, ka pietiek jau ar kādu pavisam mazu kļūdu, lai varētu piesieties. Un nav jau arī vienmēr uzticības par to, ka kontrole notiks godprātīgi un taisnīgi.

Kad pie Jēzus ieradās farizeji un rakstu mācītāji no Jeruzālemes, tad tā jau bija atkārtota pārbaude. Ziņas par Jēzus darbību Galilejā bija nonākušas Jeruzālemē. "Šeit briest kaut kas bīstams, šī situācija ar šo sludinātāju var iziet ārpus kontroles."

Demokrātiskā sabiedrībā iecietības līmenis pret dažādām provokācijām un novirzēm no normas ir diezgan augsts. "Nu jā, tie tur protestē, nu un? Kamēr viņi mani netraucē, lai dara, kā grib!" Toties sabiedrībā, kurā vara nejūtas stabila, kur ir bailes no citādi domājošajiem, tur katrs sākums var kļūt par iemeslu represijām. Mēs pašlaik redzam Krievijā, cik nervozi un pārspīlēti valsts vara reaģē uz opozīcijas aktivitātēm, tai skaitā pankgrupas "Pussy riot" dalībnieču notiesāšanu par to, ka viņas Maskavas vislielākajā pareizticīgo baznīcā atļāvās lēkāt un kliegt un savā dziesmā lūgt Dievmāti padzīt prezidentu Putinu. Jā, tas ir tiesa, viņas aizskāra ticīgo jūtas, bet kādreiz ir vērts pārdomāt, vai manas jūtas ir tik svētas, ka ir ārpus jebkādas kritikas. Varētu pajautāt, kāpēc ticīgo jūtas nenoreagēja, kad tajā pašā baznīcā notika varens mielasts ar Krievijas bagātniekiem un politiķiem? Kad Jēzus izdzina no tempļa naudas mijējus, vai Viņš neaizskāra toreizējo ticīgo jūtas? Šāda veida akcijas dod iespēju pārdomāt, kāpēc Dievs tādas lietas pieļauj, - varbūt, ka reliģija, kurai es piederu, ir kļuvusi par aizsegu grēkam, ko izmanto bagātie un varenie savām vajadzībām, un es ar savu klusēšanu to visu laiku esmu atbalstījis?

Jēzus laikos Izraēla bija okupēta valsts, un vietējā jūdu reliģiskā vara centās šādos apstākļos saglabāt vismaz kaut kādu līdzsvaru, protams, arī lai aizstāvētu savas intereses.

Kad pie Jēzus ierodas varas pārstāvji, tie novēro, ka Jēzus mācekļi ēd maizi ar nemazgātām rokām. Tāpat kā mums, arī Marka evaņģēlija lasītājiem nebija skaidrs, par ko iet runa, laikam tāpēc, ka viņi nebija jūdi. Tāpēc Marks skaidro, ka starp jūdiem tiekot praktizēta tāda paraža, ka jāmazgā rokas pirms ēšanas, arī trauki un katli. Līdzīgi kā šodien daudzās trešās pasaules valstīs, tas arī toreiz nebija pats par sevi saprotams, ka ievēro elementāras higiēnas normas. Jēzus laikos bija viens farizeju grupējums, kas to pieprasīja, bet ne aiz tā iemesla, lai izvairīties no baktērijām, bet tāpēc, ka uzskatīja to par Dieva gribu, kura ir jāievēro bez ierunām. Netīrība ir nešķīstība, kas tevi attālina no Dieva, tāpat kā spitālība, kontakts ar mirušiem, mēnešreizes u.c. Farizeji uzskatīja, ka šī tradīcija bija Dieva mutiskā veidā izteiktais norādījums Mozum, kas bija jāievēro tāpat kā tie likumi, kas bija uzrakstīti piecās Mozus grāmatās Bībelē.

Kad farizeji un rakstu mācītāji Jēzum aizrāda par šo noteikumu neievērošanu, Jēzus nenobīstas, bet tūdaļ pāriet pretuzbrukumā. Viņš neatzīst kontrolieru autoritāti attiecībā uz Dieva gribas skaidrošanu. Tā nav Dieva griba, bet cilvēku pašizdomāti likumi. Tiek ievēroti ārēji priekšraksti, kas nav sasaistīti ar sirdi. Dievam no tā ir ne silts, ne auksts, vai tu mazgā savas rokas, vai nemazgā, vai tu lēkā baznīcā, vai meties ceļos, vai tu met krustu pēc lūgšanas vai nē. Tās visas ir ārīšķības, kuras mēs bieži vien uzskatām par pašu galveno. Dievam interesē tas, kas ir mūsu sirdī. Jēzus saka:

“Nekas cilvēku nevar apgānīt, kas no ārienes tanī ieiet, bet, kas no cilvēka iziet, tas apgāna cilvēku. 21 Jo no iekšienes, no cilvēka sirds, iziet ļaunas domas, nešķīstība, zādžība, slepkavība, laulības pārkāpšana, 22 mantkārbība, blēdība, viltība, ienaidība, skaudība, Dieva zaimošana, lepnība, vieglprātība. 23 Viss tāds ļaunums iziet no iekšienes un apgāna cilvēku.”

Nav iēgas ārstēt simptomus, ja slimības sakne sniedz daudz dziļāk. Grēks nav kaut kas, ko var izravēt kā tādu nezāli ar labu gribu, ar pozitīvu domāšanu, ar soda sankcijām, jo tas skar manu dziļāko būtību. Kristiešu skatījums uz cilvēku nav optimistisks, bet ļoti reāls. Runa ir par iedzimto grēku, kas ir katrā no mums un var mūs pārvērst par nežēlīgiem, cietsirdīgiem, paštaisniem briesmoni.

Es jums gribu pastāstīt vienu stāstu:

Pagājušā gadsimta sešdesmito gadu beigās viens amerikāņu zaldāts atgriezās no Vjetnamas kara. Kopā ar viņu bija viņa līgava, ar ko viņš iepazinās Vjetnamā. Viņi apmetās kādā lauku teritorijā, gāja uz baznīcu. Kā jau daudziem zaldātiem, arī viņam bija grūtības pierast pie ikdienas dzīves pēc visa tā, ko viņš bija piedzīvojis karā. Viņš aizvien biežāk piedzērās. Viņa, savukārt, bija sveša, ar citu ādas krāsu, vientuļa, mēģinādama saprast Amerikas sabiedrību. Pilsētā no viņas izvairījās. Viņa bija “*citāda*”. Ļaudis runāja, ka viņa tīšām kļuva grūta, lai dabūtu sev vīru, kas viņu izvestu no galvaspilsētas drošībā uz ārzemēm. Ļaudis neļāva saviem bērniem spēlēties ar viņas bērniem. Neviens nekad nepiezvanīja. Viņa iekrita depresijā un beigās nogalināja savu bērnu un pati sevi.

Bērēs Kristus jautāja mācītājam: “*Kur ir tavas avis?*” Viņš neatbildēja. Tas Kungs jautāja otrreiz. “*Kur ir tavas avis?*” Un mācītājs atbildēja: “*Man nav nekādu avju. Man ir vilku bars!*”

Kā ir ar mums? Ja tēlojam būt par svētiem kristiešiem, bet aprunājam viens otru, esam vienaldzīgi, bez iejūtības un līdzcietības, kas mēs esam, Jēzus avis vai vilku bars? Viens ir, ka dzīvojam no Dieva žēlastības un cenšamies to dot tālāk citiem. Cita lieta ir, ja dodam valū saviem dēmoni, savām bailēm un aizspriedumiem. Jēzus aicina mūs būt patiesiem, nespēlēt teātri, bet atzīt savas klūdas, meklēt dziedināšanu tur, kur ir tas iespējams, lūgt piedošanu un piedot citiem. Tā ir Viņa Tēva griba, nevis ārējas procedūras. Āmen!